

etela farkašová

*s predtuchou
svetliny*

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

etela farkašová

s predtuchou svetliny

Copyright © Etela Farkašová 2018

Illustrations © Květoslava Fulierová 2018

Grafic design © Jana Satková 2018

© Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov, spol. s r. o.,
Bratislava 2018

e-mail: vsss@stonline.sk, <http://www.vsss.sk>

Realizované s pomocou Fondu na podporu umenia

VYDAVATEĽSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV,
spol. s r. o.

Etela Farkašová: S predtuchou svetliny

Zodpovedná redaktorka Ingrid Skalická

Obálku s použitím ilustrácie Květoslavy Fulierovej spracovala Jana Satková

Grafická úprava Jana Satková

Tlač P+M Turany

Prvé vydanie

Printed in Slovakia

ISBN 978-80-8202-047-5

k r e h k o s ť d n í

na okraji rána

hneď na okraji rána
až bolestivo precítená krehkosť
drobných každodenných radostí,
náhlivý pohľad do zrkadla,
čas nasadiť si osvedčenú masku,
čo najvierohodnejšiu...
za oknom netrpezlivo bliká deň,
a ty ani nevieš, či očakávaš niečo,
čo by ťa mohlo,
hoci utajenú za cudzou tvárou,
ešte niečím prekvapiť

v riadkoch partitúry

ukrytá medzi taktmi barokovej skladby,
povedala by, svojej najmilšej,
ukrytá pred ostrosťou cudzieho pohľadu,
ktorému nechce vydať utajené,
aj tak neúplné pravdy, a najmä o sebe...
schúlená v riadkoch partitúry za roky ošúchanej,
s kde-tu počarbanými zažltnutými okrajmi,
s rozochvením čaká na posledný tón
dôverne známej suity pre čembalo
a jeden hlas: najvnútornejší

objatie brečtanom

brečtan

so zdanlivo priateľským objatím:

húževnatá zeleň

zahlbujúca sa nelútostne

do spodných vrstiev kôry stromu,

zadúšajúca jeho tepny

falošnou náklonnosťou

až do pomalého vysychania

bezbranného,

rezignujúceho kmeňa,

až do jeho posledného výdychu

jednosmernosť jesenných viet

obraznosť zo mňa oprcháva
ako zo stromov jesenné lístie, zošúverené, vyschnuté...
ostávajú len holé vety, slová bez metaforického okvetia,
donaha povyzliekané konáre ostro čnejúce do sivej oblohy,
zmierené so stratou pestrej farebnosti
a slnkom preteplenej živej zvlnenosti tvarov:
strohé a prísne v jednoznačnosti svojho smerovania k tomu,
čo by sme azda mohli nazvať podstatným

kde ostala ruža

prázdno je prázdno je prázdno,
hovorievaš si v niektoré rána
(priznávaš: čoraz častejšie),

a tak veľmi by si chcela,
aby bolo: radosť je radosť je radosť,
modrá obloha je modrá je modrá...
alebo - ani to by nebolo málo:
záhrada je záhrada je záhrada...

kde sa to všetko postrácalo
(možno len ukrylo pred tvojím pohľadom),
kde ostala ruža, pýtaš sa sklúčene,
red for the first time in English poetry...
ako to kedysi napísala americká Parížanka,
tá prvá (pravá?) červená,
ruža, o ktorej nezapochybuješ,
môžeš ju nahmatať, nadýchať sa jej vône
v jednej z najznámejších básní...

kde ostalo to všetko,
opakuješ si v niektoré pochmúrne rána:
veci, na ktoré sa ešte dalo veriť,
kde ostala tá,
ktorá ešte bola schopná viery?

v medzipriestore

tichý, navonok nepozorovateľný pohyb medzi borovicou,
ktorá sa mi usadila uprostred nejedného textu,
a medzi tou o niečo zelenšou,
na ktorú rada hľadievam z obloka našej chalupy,
najmä keď píšem, hoci práve nepíšem
(dôležitý detail:
s drozdom poskakujúcim na najvrchnejšom konári)

hľadanie miesta pre seba:
raz bližšie k jednému, vzápätí zas k druhému stromu

uniknúť

uniknúť do ticha...

ďaleko od škripajúceho sveta, od jeho nespočetných puklín...

pohľadom na rozkvitnutú jabloň v našej starnúcej záhrade

zmierovať sa s bytím (a veľmi rozštiepeným),

úporne hľadať útulok, hoci len v sebe

(taktiež naštrbenej),

uniknúť do ticha, o ktorom možno už iba snívať

otázka, napokon nedôležitá

(Vladovi)

niekedy len tak, akoby mimochodom,
dajme tomu pri varení nedeľného obeda,
premýšľam, kto z nás dvoch je zraniteľnejší,
na čej pokožke ranky
po vypovedanom alebo aj zamlčanom
pália silnejšie, viac do hĺbky...
predstavujem si rôzne situácie
(prevaha zažitých, no nechýbajú ani imaginárne)
s dôverne známou škálou gest, mimiky
a s celou abecedou našich tiel...
o čosi neskôr ako doznejú kostolné zvony v Angerne
na druhom brehu Moravy,
usádzame sa k záhradnému stolu,
otázka, napokon nedôležitá,
sa roztápa medzi dvoma lyžicami kuracej polievky,
nad ktorou sa vlnia stĺpy voňajúcej pary